

muzikaličen stavek, fini okus. Gospod skladatelj bi na tem polju lahko pomnožil našo glasbeno literaturo s pravimi cveticami. Škoda je le, da je avtografija tako slaba. Take pesmi zaslužijo, da se tiskajo s tipami. Res, da je nekoliko dražje, a koliko je prozornejše in dostojnejše!

Laharnarjeve pesmi bodo prav dobro došle društvom, zlasti gimnazijam in učiteljskem. Dobé se pri gosp. skladatelju na Št. Viški Gori, pošta Sv. Lucija, in pri Gašparju Likarju, knjigotržcu v Gorici po 50 kr., s pošto veljajo 5 kr. več.

P. H. S.

Raznoterosti.

Naše slike.

Sv. Lucija ob Soči se šteje po vsi pravici med najlepše górske kraje. Nekaj idilnega in simpatičnega ima na sebi. Leži krasno na levem bregu Soče in na desnem Idrjice. Strugo Idrjice kaže na sliki divji, kakih 30 metrov globoki prepad, v katerem reka šumeč naprej drvi vkleknjena v skalnato ječo. Soča teče prek hriba. Obe reki prideta pod vasjo skupaj ter se v presrčenem poljubu neločljivo spojita. Kaj takega, kakor je Sočina in Idrjičina struga, se ne vidi kmalu. Žal, da prav te naravine lepote slika ne kaže popolnoma.

Druga slika kaže moment **odkrivanja prazgodovinskih grobov**. Delavci so zamaknjeni v delo. Prvi odrivajo zemljo, drugi zasledujejo s paznim očesom starinske reči: zaponke, posodice itd. Gospod Szombaty, voditelj dela za dunajski muzej, nekaj zapisuje. Grof Attems je prišel iz Gorice ogledat si grobišče, stoji med delavci, pozna se po belem klobuku in gospodski opravi.

Soproga barona Bianchi-a, fotografa, zadošča svoji radovednosti. Pod šatorom in solnčnikom vidijo se na tleh beli prti, na katere se skrbno pospravljajo najdene lepotične reči. Vsak prt ima svojo številko in črko M. = muzej. Radi prazgodovinskih in zgodovinskih grobov znana je Sv. Lucija od Berolina do Rima. Sam Virchow prišel si je ogledat grobišče pred nekoliko leti. Dr. Marchesetti, voditelj izkopavanja za tržaški muzej, napisal je o Sv. Luciji že več učenih razprav, ki so zaslovele po učenem svetu ter pridobile njemu slavo učenjaka, a Sv. Luciji primerno imenitnost.

J. Fabijan.

Ave Maria. Glej pesem k tej sliki na str. 235. Med tiskom smo pokazali sliko pesniku, in v znamenje, da mu je všeč, nam je kmalu potem podaril to lepo pesmico.

Rimski dostojanstvenik je bronasti kip Rimljana v ljubljanskem muzeju, najden pri stavbi kazine 16. aprila 1836 dva metra globoko pod zemljo med ostanki starega pokopališča.

Kip je pozlačen in tiči na železnem drogu, kateri sega skozi kamenito kačko in kapitel korintiške vrste. Steber je bil štiri metre visok in na njegovem podnožju je bil napis vrezan; žal, da se ni pri tej priliki naprej kopalo.

Kip je bil spomenik tukaj poleg ceste v Norik pokopanega premožnega meščana stare Akviline, postavljen ob koncu 3. ali v začetku 4. stoletja po Kr.

Rimljani so imeli navado delati podobe pokopanih na nagrobne kamene; bogatašem so se tudi celi kipi postavljali. Tako so našli v Pompejih kipa L. Gaia Labea, sodnika (II vir iuridicundo) in soproge njegove na grobih. Oba kipa sta sedaj v Napoljskem muzeju (museo Borbonico).

Prof. A. M.

† Jurij Eisenhut

hrvaški skladatelj, je umrl v Zagrebu dne 2. malega travna v najljepši dobi. Pokojnik se je rodil v Zagrebu 1. 1841., kjer se je že kot gimnazijec odlikoval v petju in v glasbi. Da bi šel na Dunaj na konservatorij, ni mu bilo mogoče, ker ni dobil podpore, a zato se je pridno vadil sam ter se do tolike večšine v glasbi popel največ samouk.

Vse dni svojega kratkega življenja je pokojnik delal za hrvaško pesem in glasbo. Zložil je mnogo četverospevov, katere tudi Slovenci radi pojejo, — kakor n. pr.: »San«, »Balkanske se zemlje«, »Tebe zlato« i. dr. — več plesnih rečij, tri ouverture in drami: »Sejслав Ljuti« in »Petar Bačić«.

Vse njegove skladbe, posebno pa »Seljanka«, pokazujejo nam pokojnika kot veččaka. — Bodi temu zaslužnemu hrvaškemu skladatelju tudi med nami blag spomin!

V.

»Stenograf«. Meseca januarija je bil pri občnem zboru hrvaškega stenografskega društva pooblaščen društveni odbor, da izdaja društveno glasilo. To naj bi nadomeščalo hrvaško učno stenografsko knjigo, ker se je pričela hrvaška mladina precej s stenografijo baviti. Prva listova številka je izšla meseca marca. Urednik glasilu je sedanji društveni predsednik prof. Fr. Magdić. Lahko bi naročali tudi slovenski dijaki »Stenograf«-a, ker se je pričelo, kakor čujemo, tudi na ljubljanski gimnaziji poučevati v slovenski stenografiji ter so bila za to privzeta večinoma ista znamenja, kakoršna ima hrvaška stenografija. Glasilo »Stenograf« bode izhajalo vsak mesec, razven o počitnicah, ter stane za celo leto za dijake le 1 gld., sicer 2 gld.

—d.